

BJÖRN SNOECK

Gek van mijn hond

**SAMENLEVEN MET JE HOND,
HOE DOE JE DAT?**

INHOUDSTAFEL

INLEIDING	9
HOOFDSTUK 1 DE DROOM EN DE REALITEIT	25
HOOFDSTUK 2 DE KRITISCHE KEUZE: ADOPTIE OF PUP?	37
HOOFDSTUK 3 HUISVESTING	51
HOOFDSTUK 4 HET FINANCIËLE PLAATJE	73
HOOFDSTUK 5 DENKEN EN VOELEN	77
HOOFDSTUK 6 COMMUNICATIE	87
HOOFDSTUK 7 SOCIALE VAARDIGHEDEN	97
HOOFDSTUK 8 TEAMEN	109
HOOFDSTUK 9 PATROONOPBOUW	115
HOOFDSTUK 10 PRIKKELRIJK EN PRIKKELARM	131

HOOFDSTUK 11	HET LEERPROCES	139
HOOFDSTUK 12	INTEGREREN	155
HOOFDSTUK 13	GEWENST EN ONGEWENST GEDRAG	161
HOOFDSTUK 14	DE AANSTURING	167
HOOFDSTUK 15	DE FRUSTRATIESTRIJD	179
HOOFDSTUK 16	OP WANDEL	189
HOOFDSTUK 17	ANGST	199
HOOFDSTUK 18	DE ZORG	205
HOOFDSTUK 19	THERAPEUT OF NIET?	231
HOOFDSTUK 20	HET AFSCHEID	235

INLEIDING

Word je vrolijk gek van je hond of drijft hij je zo tot wanhoop dat je er letterlijk knetter van wordt? We hoeven er geen doekjes om te winden. Een evenwichtige relatie opbouwen met je trouwe viervoeter is een pittige opgave.

Nochtans overstelpen talloze boeken en het internet ons met ‘hondeninformatie’. Jammer genoeg zelden in mensentaal. In dit boek neem ik je mee vanaf de dag dat het jonge dier bij je arriveert. Ongeacht het rugzakje dat je er, bijvoorbeeld in het geval van een adoptiehond, als extraatje bij hebt gekregen. Je staat voor de uitdaging en wilt je metgezel kneden naar je doelstellingen. En dat liefst in een taal die je begrijpt. Zonder vakjargon en ingewikkelde theorieën.

Maar eerst wil ik schetsen wie ik ben en hoe het platform MEND (MEns en hoND) zich ontwikkelde tot een filosofie waarin de sleutel tot een evenwichtige hond niet alleen bij het dier ligt maar in de wisselwerking met de mens.

Mijn liefde voor dieren zit diep geworteld en is een fundamenteel onderdeel van mijn persoonlijkheid. Een leven zonder dieren kan ik me nauwelijks voorstellen. Eentje zonder honden al helemaal niet.

Mijn eerste contact met een dier was echter niet met een hond, maar met Chita, de chimpansee van de burens. Hij

was in mijn eerste levensjaren mijn vaste speelmaatje en onafscheidelijke metgezel. Samen naar de winkel, samen eten, samen communiceren en vooral proberen een manier te vinden om elkaar te begrijpen.

Eind jaren zeventig kwam Chita naast ons wonen en kreeg ik de kans om onbevangen met een dier om te gaan. We communiceerden niet met woorden maar op een intuïtieve manier. Een stille taal tussen mens en dier die de basis zou leggen voor alles wat later volgde in mijn werk met honden.

Uit de verhalen en anekdotes die ik later hoorde, bleek dat ik als kind een bijzondere connectie had met dieren. En zeker met Chita, omdat ik zijn aandacht wist te vangen en hem intuïtief de ruimte gaf om succeservaringen op te doen. Niet met woorden maar met een taaltje dat alleen wij begrepen.

Het hoogtepunt van deze bijzondere communicatie is helaas ook een droevig moment. Chita werd ziek. Mijn maatje, mijn buddy verzwakte zienderogen. De momenten van spel en bezoek vielen stil. Dat gemis is nog steeds een onvergetelijke herinnering, wellicht omdat het mijn eerste afscheid was van een wezen dat ik intens liefhad.

Het lijkt alsof ik het opnieuw beleef. Chita ligt uitgestrekt op de zetel. Zijn blik zwak en leeg. Ik word de kamer binnengedragen op de arm van mijn papa en voel de zorg en droefheid van de mensen om me heen. Ik zie mijn vriendje en merk hoe hij, met zijn laatste krachten, zijn arm uitstrekt. In dat moment lees ik zijn noodkreet en voel ik het

vertrouwen dat hij in mij stelt. Als ik dit nu als professional bekijk, zie ik een sterke uiting van communicatie tussen dier en mens. Een interactie die verder gaat dan woorden en fundamenteeler is dan menselijke conversatie.

‘Chita, jij bent misschien wel de grondlegger van de gedrags-therapeut die ik vandaag ben.’

In onze familie waren er wel honden, maar thuis hadden we er geen. Ik was immers allergisch voor stof en dieren.

Ook het extreme perfectionisme van mijn mama droeg ertoe bij dat er geen huishond kwam. Later zal ik hier dieper op ingaan. Mensen hebben nu eenmaal hun eigen principes en dat is van essentieel belang wanneer je overweegt om een hond in huis te nemen.

Mijn eerste hondenvrienden, King en Pepper

We woonden in een rijhuis in Gent, en het weekend op de camping aan zee voelde als een verademing. Daar liep Pepper rond, een actief en speels hondje waarmee ik dolle avonturen beleefde. Daarnaast was er King, een Duitse herder. Hij was de eerste waarbij ik signalen, gedrag en houdingen kon lezen.

We leefden toen nog in een wereld waarin de principes tegenover honden heel anders waren dan nu. Fout gedrag werd zwaar gecorrigeerd, goed gedrag als vanzelfsprekend beschouwd. King was een prachtige, krachtige hond, die bij mijn zestigjarige oma leefde in haar rijhuis met beperkte binnenruimte. Er was geen tuin. Enkel een geplaveid koertje. Mijn oma was fysiek niet meer in staat om met hem te wandelen. Ze had het ooit geprobeerd, maar King trok haar door de straat. Destijds werd dit gezien als een gebrek aan kracht van de eigenaar. Nu weet ik dat niet kracht maar aandacht en succes de sleutels zijn.

King vertoonde immers uitzonderlijk goed gedrag en dat ontging vrijwel iedereen. Hij was indrukwekkend. Ruim veertig kilo opgesloten in een kleine woning. Toch onderging hij het allemaal op een serene manier. Zelfs op zondagen als het huis overspoeld werd door familie bleef hij kalm en geduldig. Duizend prikkels, talloze instructies, een begeleidster met haar eigen zorgen. Op die manier legde hij de basis voor mijn filosofie over de

aanpassingskracht van honden. King toonde dat een hond de meest optimale weg voor zichzelf zoekt en zo in staat is zich aan te passen aan omstandigheden die op het eerste gezicht onmogelijk lijken.

‘King, jij hebt me laten zien hoe meegaand en flexibel een hond kan zijn. Zelfs onder omstandigheden die op het eerste gezicht onmogelijk lijken.’

Flip

Toen ik een tiener was, kwam er wel een hond in huis: Flip, een Yorkshire terriër. Een guitig baasje dat van eten zijn favoriete bezigheid had gemaakt. Flip kwam er omdat mijn zus een hondje wilde. Mama moest haar perfectionisme in het huishouden even opzijzetten en ruimte maken voor een viervoeter.

Zijn komst legde meteen de uitdagingen bloot die een hond met zich meebrengt. Zo’n dier bijt spullen stuk, blaft, maakt je huis vies en vraagt veel aandacht en energie. Het leven werd steeds drukker met twee werkende ouders en tijd maken voor een hond betekende een extra inspanning.

Ik herinner me gesprekken over herplaatsing en hoorde spreken over afscheid nemen. Gelukkig liep het anders: Flip bleef bij ons en stal het hart van het hele gezin, dat hem naar hartenlust verwende. Hij kreeg elke dag een zakje chips terwijl hij in de zetel naast mama lag.

Deze dagelijkse observatie leerde mij hoe belangrijk voeding voor een hond is. Niet enkel om te overleven maar als onderdeel van verzorging, genegenheid en motivatie. Maar Flip toonde vooral welke enorme invloed zo'n klein beest kan hebben op het gezin en de dagelijkse routines.

‘Flip, je hebt me geleerd hoe krachtig de voedingsdrang van een hond kan zijn en hoe een hondje je door de moeilijke tienerjaren kan begeleiden.’

Een nieuw samengesteld gezin... met honden

Ik leerde mijn vrouw kennen en na een tijd gingen we samenwonen. Zij was ervan overtuigd dat haar hond Charlie niet openstond voor soortgenoten. Ik was de trotse eigenaar van Jefke, een jack russell. Door hem heb ik een prachtig ras leren kennen. Een combinatie van een sterke reus en een intelligente professor met de wilskracht van een topsporter. Een gevaarlijke cocktail als je er niet goed met omgaat, maar een godsgeschenk als je hem echt leert begrijpen.

Jef en Charlie zouden bij elkaar gaan wonen. Ik had mijn eerste stappen als gedragstherapeut gezet en Jefke door het standaard parcours van de hondenschool geleid. Alles ging vanzelf. Maar één ding kon hij niet goed: alleen zijn. Dankzij hem leerde ik over verlatingsangst en hoe het gedrag van

een hond kan worden bijgestuurd door te corrigeren en te reageren. Op de hondenschool leerden we opvoeden met een slipketting. Nu een herinnering aan de oude hondenwereld, maar destijds een waardevolle ervaring.

Mijn vrouw had met Charlie de puppyschool van Martin Gaus bezocht maar haakte af. Dus stonden we voor de uitdaging om twee honden samen te laten leven. Hoe pak je dat aan? Voorbereidingen treffen, wandelen op afstand, begeleiden, indien nodig laten communiceren. Bij ons ging het niet volledig volgens plan: bij het verlaten van de auto ontglipte Jefke me, die neus aan neus kwam te staan met Charlie... om dan later samen met hem in dezelfde mand te liggen. Soms hoeft het niet ingewikkeld te zijn.

In ons gezin met Charlie en Jef werd later onze dochter Noa geboren en de hondentandem was er helemaal klaar voor.

Charlie en Jefke zijn samengekomen door de liefde.

Jefke was de eerste hond waarmee ik écht het teamwerk aanging en we hebben een prachtig parcours afgelegd. En geloof me, een jack russell voor langere tijd in je beslissingskader houden is een huzarenstukje. In de hondenwereld zegt men wel eens: 'Wie een jack russell kan opvoeden kan elke hond opvoeden.'

Jefke was tevens de laatste hond die ik heb opgevoed met de technieken van de 'oude hondenwereld'. Na zijn dood heb ik mezelf volledig geheroriënteerd en nieuwe methodes ontwikkeld. Daarin staan ondersteuning en motivatie centraal en gebeuren correcties door de hond te sturen.

Charlie was de huisgenoot van mijn vrouw. Hij luisterde niet altijd en durfde zelfs uithalen naar onbekenden. Wat hij vooral nodig had, was duidelijkheid over wie er verantwoordelijk was, een structuur zonder grijze zones. Bij de eerste kennismaking tussen Charlie en Jefke zag ik meteen dat er een klik was. Uiteindelijk liep Charlie tijdens de wandelingen ook zonder lijn. Zo groot was zijn vertrouwen in de structuur die hij kreeg.

‘Charlie en Jefke, jullie hebben me ongelooflijk veel geleerd. Maar bovenal hebben jullie me laten ervaren hoe intens het rouwproces kan zijn bij het verlies van een hond.’

Mia...

Later kwam de eerste gezinshond binnen in onze formatie van vier: mijn vrouw, onze dochter Noa, onze zoon Matteo en ikzelf. Mia, een chocoladebruin jackrussellteefje, woont en leeft sinds die tijd bij ons. Na het verlies van Jefke en Charlie deden we het heel even zonder honden. Het was immers bijzonder zwaar om hun dood te verwerken. Ze waren mijn buddy's in alles. In tegenstelling tot Charlie, die gestorven is aan kanker, hebben we Jefke laten inslapen omdat het dier volledig op was.

Het was de eerste keer dat ik voor zo'n beslissing stond. De dierenarts had het al enkele keren gesuggereerd maar ik bleef

doof voor die suggestie. Tot ik besepte dat het leven waardevol moet zijn, en nodeloos lijden vermeden moet worden.

Het chocobruine vachtje van Mia was een bewuste keuze. Ik wilde geen tricolor. Jefke had drie kleuren en die vergelijking wilde ik vermijden. Maar wat een geschenk is Mia. Ze kwam in ons gezin terwijl het drukker dan ooit was en vond toch moeiteloos haar weg.

Mia heb ik opgevoed volgens de methode van de nieuwe hondenwereld. Dat ging langzamer, maar uiteindelijk bereikten we ons gemeenschappelijk doel: een hechte, harmonieuze relatie waarin respect, begrip en motivatie centraal staan.

Laat je niet misleiden door haar snoezige uiterlijk. Er zit heel wat hond in dat kleine lijfje. Het is een gevoelig beestje dat bijzonder sterk communiceert. Als je je verantwoordelijkheid niet op de juiste manier inzet, merk je dat onmiddellijk.

Door Mia ben ik nog sterker geworden in het sluw zijn. Tijdens wandelingen kan ik aan haar lichaamstaal zien wanneer onze teamtijd ten einde loopt en ze in Mia-tijd gaat. Dan geef ik de verantwoordelijkheid terug.

‘Hallo Mia, je hebt me op een indrukwekkende manier geleerd hoe krachtig de aandacht kan zijn tussen hond en mens.’

© 2026 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Björn Snoeck

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Redactie: Jules Hanot
Vormgeving binnenwerk: Jirka De Preter
Omslagontwerp: Leen Depooter — quod. voor de vorm.
Coverfoto: Thomas Sweertvaegher

Eerste druk: september 2026

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

ISBN 978 90 223 4316 6
D/2026/0034/170
NUR 431